

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 1824/2015
Рж 354/2015
04.11.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници тужиоца Д.Р. из Ра., чији је пуномоћник М.Т., адвокат у Р., против туженог Друштва М. Г. ДОО из Б., чији је пуномоћник Л.Г., адвокат у Б., ради исплате разлике у отпремнини, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против решења Апелационог суда у Крагујевцу Р1 199/15 од 25.06.2015. године и о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3388/13 од 04.06.2014. године, у седници одржаној 04.11.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена жалба туженог изјављена против решења Апелационог суда у Крагујевцу Р1 199/15 од 25.06.2015. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3388/13 од 04.06.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву, Судска јединица у Рашкој П1 бр. 169/10 од 06.09.2013. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике у отпремнини исплати износ од 383.076,00 динара са законском затезном каматом почев од 31.03.2010. године па до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 113.422,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3388/13 од 04.06.2014. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, укинута је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде и предмет у укинutom делу уступљен Основном суду у Рашкој на поновни поступак.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Предложио је да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, због потребе уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Решењем Р1 199/15 од 25.06.2015. године, Апелациони суд у Крагујевцу није предложио Врховном касационом суду одлучивање о ревизији туженог у смислу одредбе члана 395. ЗПП, јер побијаном другостепеном одлуком није одступљено од судске праксе нити је том одлуком заузето правно схватање супротно правном схватању Уставног суда у одлуци Уж бр. 177/2007 од 04.06.2009. године.

Против овог решења тужени је благовремено изјавио жалбу, због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о дозвољености изјављене жалбе, Врховни касациони суд је имао у виду да се у конкретном случају ради о поступку започетом пре ступања на снагу новог Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11), па се применом одредбе члана 506. став 1. овог закона, овај поступак спроводи по одредбама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 125/04...111/09), а који не предвиђа жалбу као правни лек који се може изјавити против решења другостепеног суда, што жалбу туженог чини недозвољеном.

Наиме, жалба као правни лек може се изјавити против пресуде донесене у првом степену (члан 355. ЗПП) и против решења првостепеног суда (члан 385. ЗПП). Против одлука другостепеног суда – правоснажне пресуде донесене у другом степену и решења другостепеног суда странке могу изјавити ревизију (чл. 394. и 412. став 5. ЗПП).

У конкретном случају, како је жалба изјављена против решења другостепеног суда, то је Врховни касациони суд, применом одредбе члана 411. у вези члана 373. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

По оцени Врховног касационог суда услови за примену института изузетне дозвољености ревизије из члана 395. ЗПП нису испуњени. Не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, нити новим тумачењем права. Побијаном другостепеном одлуком није одступљено од судске праксе, а правно схватање другостепеног суда није у супротности са правним схватањем Уставног суда односно одлуком Уж бр. 177/2007 од 04. 06. 2009. године. Ради се о исплати разлике у отпремнини, као новчаног потраживања које потиче из радног односа. Право на исплату отпремнине представља један од облика правне заштите запосленог у случају отказа, па се одрицање од овог права сматра супротним члану 60. став 4. Устава Републике Србије.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 401. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“ 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11) у вези члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 25.01.2011. године. Поднеском од 17.05.2013. године коначно је прецизирана тужба на износ од 383.076,00 динара. Правноснажна другостепена одлука која се побија ревизијом донета је 04.06.2014. године.

Новеле Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 55/14) ступили су на снагу 31.05.2014. године, пре правноснажног окончања овог спора. Према члану 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 55/14) прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази

динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона.

У конкретном случају тужбени захтев – ради исплате разлике у отпремнини представља према природи тражења правне заштите парницу из радних односа. Међутим, по члану 439. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа, то ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, кад се примењује општи режим допуштености овог правног лека, а према вредности спора.

У конкретном случају тужбени захтев односи се на потраживање у новцу у коме вредност предмета спора побијаног дела (383.076,00 динара), не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан прецизирања тужбе, што представља меродавну вредност релевантну за оцену права на изјављивање ревизије у смислу новелираног члана 403. став 3. ЗПП, па ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа
судија
Предраг Трифуновић,с.р.**